

Sygn. akt II PSK 118/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa M.R.

przeciwko O. S.A. w W.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu,

odszkodowanie za dyskryminację bezpośrednią,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 29 września 2021 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt XXI Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 30 grudnia 2019 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 czerwca 2018 r. i oddalił powództwo M.R. wytoczone przeciwko O. S.A. w W. o zapłatę odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pracodawcy, uznał, że materiał dowodowy nie pozwolił na postawienie tezy, iż powód był nierówno traktowany. W ocenie Sądu, brak dowodów wskazujących, że z uwagi na pełnioną funkcję (społeczny inspektor pracy) oraz ochronę ze strony związku zawodowego, był on

nierówno traktowany wobec współpracowników. W istocie, mając mniejszy zakres obowiązków i nie podejmując próby przeszkolenia się, powód wykonywał dużo mniej pracy, aniżeli pozostałe osoby w salonie.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność przez naruszenie art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Wskazuje się również, że dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone.

Oczywistość skargi kasacyjnej w ocenie skarżącego ma polegać na pominięciu przez Sąd Okręgowy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 5 listopada 2014 r., przywracającego M.R. na dotychczasowe warunki pracy i płacy u pozwanego. Wszelkie argumenty przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nakierowane są na skutki tego wyroku. Ma rację skarżący, że zadaniem Sądu Okręgowego nie była ocena legalności

dokonanego wypowiedzenia, ponieważ tę ocenił już Sąd Rejonowy, ani poszukiwanie uzasadnienia dla dokonanych zmian w procesie reorganizacji i potencjalnych zwolnień grupowych (zwolnień indywidualnych). Jednakże skarżący zapomina, że istotą sporu jest ocena czy pracodawca dopuścił się naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu powoda, dokonując czynności związanych z wypowiedzeniem warunków pracy i płacy.

Mając na uwadze, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie można zgodzić się z twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skoro to pracownik dochodzący odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania powinien przedstawić fakty uprawdopodobniające zarzut nierównego traktowania w zatrudnieniu. Oznacza to, że w sprawach tego rodzaju pracownik powinien przedstawić przed sądem fakty, z których można wyprowadzić domniemanie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji, a wówczas na pracodawcę przechodzi ciężar dowodu, że przy różnicowaniu sytuacji pracowników kierował się obiektywnymi przesłankami (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 maja 2005 r., II PK 33/05, LEX nr 184961; z 9 czerwca 2006 r., III PK 30/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 160; z 9 stycznia 2007 r., II PK 180/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 36; z 2 lutego 2007 r., I PK 242/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 98; z 22 lutego 2007 r., I PK 233/06, LEX nr 936831; z 24 maja 2007 r., II PK 308/06, LEX nr 898856; z 4 stycznia 2008 r., I PK 188/07, LEX nr 442864; z 7 marca 2012 r., II PK 161/11, LEX nr 1271591; z 18 kwietnia 2012 r., II PK 196/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 73; z 22 maja 2012 r., II PK 245/11, LEX nr 1297783; z 2 października 2012 r., II PK 8/12, LEX nr 1365774; z 7 stycznia 2014 r., II PK 218/13, LEX nr 1647003; z 8 grudnia 2015 r., I PK 399/14, LEX nr 2023155; z 9 marca 2016 r., I PK 91/15, LEX nr 2021222; z 9 czerwca 2016 r., III PK 166/15, LEX nr 2057629; z 20 lipca 2017 r., I PK 216/16, LEX nr 2389574).

W ocenie Sądu Okręgowego, sytuacja powoda ukształtowała się w sposób, który w znacznej mierze uwzględnił jego oczekiwania (miejsce pracy) i utrzymał stabilizację wynagrodzenia (dodatek wyrównawczy). Pracodawca umożliwił mu również uzupełnienie wiedzy, pozwalającej na zdobycie dodatkowych świadczeń

finansowych, jednakże z przyczyn leżących po stronie powoda, ten z nich nie skorzystał.

Dyskryminacja w sferze zatrudnienia rozumiana jest jako bezprawne pozbawienie lub ograniczenie praw wynikających ze stosunku pracy albo nierównomierne traktowanie pracowników ze względu na wymienione w przepisach prawa kryteria dyskryminacyjne, a także przyznawanie z tych względów niektórym pracownikom mniejszych praw niż te, z których korzystają inni pracownicy, znajdujący się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie narusza jednak zasady równości usprawiedliwione i racjonalne zróżnicowanie (dyferencjacja) sytuacji prawnej podmiotów ze względu na różniącą je cechę istotną, relewantną.

Mając na względzie powyższe, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Dlatego Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

as